

Гарне прислів'я створив наш мудрий український народ: «У житті, як на довгій ниві». Чи могла я коли-небудь подумати, що доля зробить такий віраж і я, простий учитель української мови і літератури, поміняю свій, обжитий за 20 років безперервної роботи кабінет, на кабінет директора школи, що проблемами оволодіння знаннями з мови і літератури дітей із благополучних сімей зміняться пріркою соціальних проблем дітей школи-інтернату?

Із завмиранням серця згадую перші дні роботи в школі-інтернаті, як розривалося серце від дитячого горя через непотрібність власним батькам, як судомно шукала рецепти від байдужості і зневіри.

Уперше я залишилась сам на сам з дитячими проблемами бездоглядності, жебрацтва, байдужості батьків.

Діти здалися мені не за віком дорослими, вони споглядали очима, які світилися недитячою мудрістю, надією та вірою. І я зрозуміла, що повинна зробити все, щоб вони стали щасливішими, я мушу і можу зробити їхнє життя яскравішим, спогади про школу в майбутньому – добрими та ніжними.

А далі – цілодобова робота. Практика виявилась набагато складнішою за прагнення та мрії. У роботі з колективом не вистачало юридичних знань, дивувала збайдужілість деяких педагогів до дитячої долі, уперше наочно довелось побачити наслідки педагогічного вигорання, але надію дарувала більшість колег, яка виявилась творчою, готовою до нових звершень. Відмінність навчання дітей у школі-інтернаті полягає в тому, що вони мають особливість – затримку психічного розвитку і потребують індивідуального підходу, додаткової уваги, розуміння. Я зрозуміла, що поки така дитина не відчує себе успішною, результату навчання не буде. Тому разом із талановитими заступниками та однодумцями в колективі ми почали ситуацію успіху наших дітей реалізовувати для кожного в індивідуальному напрямі: комусь вдається краще інших учитися, хтось талановитість демонструє в художній самодіяльності, комусь підкоряються спортивні вершини.

Навчити дітей адаптуватися в сьогоденному непростому світі – теж наше завдання. І дуже часто помічників серед батьків у нас немає. А так хочеться, щоб доросле життя дітей було успішним і щасливим.

Альпіністи знають: один камінець, що падає згори, може викликати сходження лавини. Але щоб зрушити той один камінець, не вистачало вмінь, навичок, довелось часто звертатися до наукової літератури, шукати відповіді на питання, що виникали, а часу на такі пошуки катастрофічно не вистачало. Як організувати соціальний супровід дітей, як захистити їхні права, як правильно спланувати роботу колективу, як не

* © Кисла Т. А.

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

помилитися в оформленні різних видів документації, як переконати зневірених учителів і залучити до співпраці, як самій не зневірится і не зачерствіти душею, як не боятися перевірок і вміти відстояти свій заклад – питань було безліч... Відповідь у вигляді пропозиції отримати професійну освіту керівника з'явилася як рятувальний круг, сумнівів не було жодних – треба вчитися. Занурюючись в атмосферу навчання, маючи можливість спілкуватися з корифеями наукової думки, сповнюєшся знаннями і впевненістю в тому, що не тільки камінець, скелю з місця під силу зрушити.

Насправді, дивно, як працювали керівники, які не отримували такої освіти – набивали синці, робили помилки, застосовували метод спроб і помилок? Від цього стає ніяково, бо пам'ятаєш, що працюєш з людьми: діти, педагоги, батьки, обслуговуючий персонал, – і твої помилки можуть бути для когось неприємним стресом, психологічною травмою, здатні завести роботу колективу в глухий кут, та і самому керівникові непросто в такій ситуації. Тому знання поглинаються із задоволенням, розумієш практичну потребу в застосуванні набутих умінь. Цікавим є те, що часто заняття проходять у формі діалогу, дискусії. Гадаю, і викладачам цікаво з нами – практиками, тому відбувається взаємне збагачення. Неоціненним є досвід нових знайомств з колегами – директорами, завідувачами, молодими педагогами. На диво, часу вистачає, переключення уваги з власного навчального закладу на навчання діє позитивно, повертаєшся до школи з новими ідеями та знаннями, прагнеш застосування на місці, щось змінюєш, покращуєш і розумієш, що навчання директора позитивно впливає на навчальний заклад. Урешті-решт, директор, який учиться, є взірцем для педагогів. Цього року 9 педагогів закладу виявили намір продовжити навчання і здобути спеціалізовану освіту, необхідну для роботи з нашими особливими дітьми. Вважаю, що покращення освітнього рівня кадрового потенціалу позитивно вплине на імідж нашого закладу.

Зміни, що відбуваються в сучасній освіті, неминуче приведуть керівників до студентських лав, надавши можливість повернутися в юність, навчитися новому, поділитися тим, що маєш. Отримавши диплом керівника, людина стає конкурентоспроможною на ринку праці, може пропонувати власну кандидатуру і претендувати на керівництво тим навчальним закладом, про який мріє, і вважаю, що за умов проведення конкурсного відбору наявність освіти є вагомою складовою.